

EN LA PROXIMITAT DEL JUBILEU EXTRAORDINARI DE LA MISERICÒRDIA

carta del sant pare francesc

Al venerat germà Monsenyor Rino Fisichella, President del Consell pontifici per a la promoció de la nova evangelització

La proximitat del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia em permet centrar l'atenció en alguns punts sobre els quals considero important intervenir per facilitar que la celebració de l'Any Sant sigui un autèntic moment de trobament amb la misericòrdia de Déu per a tots els creients. És el meu desig, en efecte, que el Jubileu sigui experiència viva de la proximitat del Pare, com si es volgués tocar amb la mà la seva tendresa, perquè s'enforteixi la fe de cada creient i, així, el testimoniatge sigui cada cop més eficaç.

El meu pensament es dirigeix, en primer lloc, a tots els fidels que en cada diòcesi, o com a pelegrins a Roma, viuran la gràcia del Jubileu. Desitjo que la indulgència jubilar arribi a cadascú com a genuïna experiència de la misericòrdia de Déu, la qual va a l'encontre de tots amb el rostre del Pare que acull i perdona, oblidant completament el pecat comès. Per viure i obtenir la indulgència els fidels són cridats a realitzar un breu pelegrinatge cap a la Porta Santa, oberta en cada catedral o a les esglésies establertes pel bisbe diocesà i en les quatre basíliques papals a Roma, com a signe del desig profund d'autèntica conversió. Igualment dispo que es pugui guanyar la indulgència als santuaris on s'obri la Porta de la Misericòrdia i a les esglésies que tradicionalment s'identifiquen com Jubilaris. És important que aquest moment estigui unit, primer que res, al Sagrament de la Reconciliació i a la celebració de la santa Eucaristia amb un reflexió sobre la misericòrdia. Serà necessari acompanyar aquestes

celebracions amb la professió de fe i amb la pregària per mi i per les intencions que porto en el cor per al bé de l'Església i de tot el món.

Penso, a més, en els qui per diversos motius es veuran impossibilitats d'arribar a la Porta Santa, en primer lloc els malalts i les persones ancianes i soles, sovint en condicions de no poder sortir de casa. Per a ells serà de gran ajuda viure la malaltia i el sofriment com a experiència de proximitat al Senyor que en el misteri de la seva passió, mort i resurrecció indica la via mestra per donar sentit al dolor i a la soledat. Viure amb fe i joiosa esperança aquest moment de prova, rebent la comunió o participant en la santa missa i en la pregària comunitària, també a través dels diversos mitjans de comunicació, serà per a ells la manera d'obtenir la indulgència jubilar. El meu pensament es dirigeix també als presos, que experimenten la limitació de la seva llibertat. El Jubileu sempre ha estat l'ocasió d'una gran amnistia, destinada a fer partícips a moltes persones que, fins i tot mereixent una pena, tanmateix han pres consciència de la injustícia comesa i desitgen sincerament integrar-se novament en la societat donant la seva contribució honesta. Que a tots ells arribi realment la misericòrdia del Pare que vol estar prop de qui més necessita el seu perdó. A les capelles dels presons podran guanyar la indulgència, i cada cop que travessin la porta de la seva cel·la, dirigint el seu pensament i la pregària al Pare, pugui aquest gest ser per a ells el pas de la Porta Santa, perquè la misericòrdia de Déu, capaç de convertir els cors, és també capaç de convertir les reixes en experiència de llibertat.

He demanat que l'Església redescobreixi en aquest temps jubilar la riquesa continguda en les obres de misericòrdia corporals i espirituals. L'experiència de la misericòrdia, en efecte, es fa visible en el testimoniatge de signes concrets com Jesús mateix ens va ensenyar. Cada cop que un fidel viurà personalment una o més d'aquestes obres obtindrà certament la indulgència jubilar. D'aquí el compromís a viure de la misericòrdia per obtenir la gràcia del perdó complet i total pel poder de l'amor del Pare que no exclou ningú. Serà, per tant, una indulgència jubilar plena, fruit de l'esdeveniment mateix que se celebra i es viu amb fe, esperança i caritat.

La indulgència jubilar, en fi, es pot guanyar també per als difunts. A ells estem units pel testimoniatge de fe i caritat que ens van deixar. De la mateixa manera que els recordem en la celebració eucarística, també podem, en el gran misteri de la comunió

dels sants, pregar per ells perquè el rostre misericordiós del Pare els alliberi de tot residu de culpa i pugui abraçar-los en la benaurança que no té fi.

Un dels greus problemes del nostre temps és, certament, la modificació de la relació amb la vida. Una mentalitat molt generalitzada que ja ha provocat una pèrdua de la deguda sensibilitat personal i social cap a l'acollida d'una nova vida. Alguns viuen el drama de l'avortament amb una consciència superficial, gairebé sense adonar-se del gravíssim malament que comporta un acte d'aquest tipus. Molts altres, en canvi, fins i tot vivint aquest moment com una derrota, consideren no tenir un altre camí per on anar. Penso, de forma especial, en totes les dones que han recorregut a l'avortament. Conec bé els condicionaments que les van conduir a aquesta decisió. Sé que és un drama existencial i moral. He trobat moltes dones que portaven en el seu cor una cicatriu per aquesta elecció patida i dolorosa. Allò que s'ha succeït és profundament injust; no obstant això, només el fet de comprendre-ho en la seva veritat pot consentir no perdre l'esperança. El perdó de Déu no es pot negar a tot el que hi hagi penedit, sobretot quan amb cor sincer s'acosta al Sagrament de la Confessió per obtenir la reconciliació amb el Pare. També per aquest motiu he decidit concedir a tots els sacerdots per a l'Any jubilar, malgrat qualsevol qüestió contrària, la facultat d'absoldre del pecat de l'avortament als qui l'han practicat i penedit de cor demanen per això perdó. Els sacerdots s'han de preparar per a aquesta gran tasca sabent conjugar paraules de genuïna acollida amb una reflexió que ajudi a comprendre el pecat comès, i indicar un itinerari de conversió veritable per arribar a acollir l'autèntic i generós perdó del Pare que tot ho renova amb la seva presència.

Una última consideració es dirigeix als fidels que per diversos motius freqüenten les esglésies on celebren els sacerdots de la Fraternitat de Sant Pius X. Aquest Any jubilar de la Misericòrdia no exclou ningú. Des de diversos llocs, alguns germans bisbes m'han parlat de la seva bona fe i pràctica sacramental, unida, tanmateix, a la dificultat de viure una condició pastoralment difícil. Confio que en el futur pròxim es puguin trobar solucions per recuperar la plena comunió amb els sacerdots i els superiors de la Fraternitat. Al mateix temps, mogut per l'exigència de correspondre al bé d'aquests fidels, per una disposició meua estableixo que els qui durant l'Any Sant de la Misericòrdia s'acostin als sacerdots de la Fraternitat Sant Pius X per celebrar el

Sagrament de la Reconciliació, rebran vàlidament i lícitament l'absolució dels seus pecats.

Confiant en l'intercessió de la Mare de la Misericòrdia, encomano a la seva protecció la preparació d'aquest Jubileu extraordinari.

El Vaticà, 1 de setembre de 2015.

FRANCESC